

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

24. listopadu 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Soudní spolupráce v občanských věcech – Nařízení (EU) č. 1215/2012 – Soudní příslušnost – Článek 7 body 1 a 2 – Zvláštní příslušnost ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti – Žaloba na zdržení se obchodních praktik považovaných za odporující právu hospodářské soutěže – Tvrzení zneužití dominantního postavení v rámci obchodních praktik podléhajících smluvním ustanovením – Internetová platforma booking.com pro rezervaci ubytování“

Ve věci C-59/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo) ze dne 11. prosince 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 29. ledna 2019, v řízení

Wikingerhof GmbH & Co. KG

proti

Booking.com BV,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev a A. Prechal, předsedové senátů, T. von Danwitz, C. Toader, M. Safjan (zpravodaj), D. Šváby, S. Rodin, K. Jürimäe, C. Lycourgos a P. G. Xuereb, soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: D. Dittert, vedoucí oddělení,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 27. ledna 2020,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Wikingerhof GmbH & Co. KG V. Soyez a C. Aufdermauer, Rechtsanwälte,
- za Booking.com BV T. Winter, N. Hermann, L. Alexy a C. Bauch, Rechtsanwälte,
- za českou vládu M. Smolkem, J. Vláčilem a A. Kasalickou, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi M. Heller a G. Meessenem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 10. září 2020,

* Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 7 bodu 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Wikingerhof GmbH & Co. KG, založenou podle německého práva, která provozuje hotel ve spolkové zemi Šlesvicko-Holštýnsko (Německo), a společností Booking.com BV, se sídlem v Nizozemsku, založenou podle nizozemského práva, která provozuje platformu pro rezervaci ubytování, ve věci určitých praktik posledně uvedené společnosti, které společnost Wikingerhof považuje za zneužití dominantního postavení.

Právní rámec

- 3 Body 15, 16 a 34 odůvodnění nařízení č. 1215/2012 zní následovně:
  - „(15) Pravidla pro určení příslušnosti by měla být vysoce předvídatelná a měla by vycházet ze zásady, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného. Příslušnost by měla být na tomto základě vždy určitelná, kromě několika přesně vymezených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného spojujícího prvku. Sídlo právnické osoby musí být v nařízení samostatně vymezeno tak, aby společná pravidla byla přehlednější a zamezilo se sporům o příslušnost.
  - (16) Kromě místa bydliště žalovaného by měla existovat i jiná kritéria pro určení příslušnosti, založená na úzké vazbě mezi soudem a podanou žalobou nebo usnadňující řádný výkon spravedlnosti. Existence této úzké vazby by měla posílit právní jistotu a předejít možnosti, aby žalovaný byl žalován v řízení před soudem členského státu, jehož příslušnost nemohl rozumně předpokládat. To je důležité zejména ve sporech týkajících se mimosmluvních závazků, které vyplývají z porušení práva na soukromí a práv na ochranu osobnosti, včetně pomlavy.
- [...]
- (34) Měla by být zajištěna kontinuita mezi [Úmluvou ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), ve znění následných úmluv o přistoupení nových členských států k této úmluvě], nařízením [Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42)] a tímto nařízením a za tímto účelem by měla být přijata přechodná ustanovení. Stejná potřeba kontinuity trvá, i pokud jde o výklad [uvedené] úmluvy [...] a nařízení, která ji nahrazují, Soudním dvorem Evropské unie.“
- 4 Kapitola II nařízení č. 1215/2012, nadepsaná „Příslušnost“, obsahuje mimo jiné oddíl 1, nadepsaný „Obecná ustanovení“, a oddíl 2, nadepsaný „Zvláštní příslušnost“. Článek 4 odst. 1 uvedeného nařízení, jenž se nachází v oddíle 1, stanoví:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště v některém členském státě, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.“

- 5 Článek 7 nařízení č. 1215/2012, jenž se nachází v oddíle 2 kapitoly II téhož nařízení, zní následovně:
„Osoba, která má bydliště v některém členském státě, může být v jiném členském státě žalována:
[...]
1) a) pokud předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy, u soudu místa, kde závazek, o němž se jedná, byl nebo měl být splněn;
[...]
2) ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události;
[...]"
- 6 Článek 25 odst. 1 tohoto nařízení č. 1215/2012, jenž se nachází v oddíle 7 kapitole II tohoto nařízení, nadepsaném „Ujednání o příslušnosti“, stanoví:

„Bez ohledu na bydliště stran, dohodnou-li se tyto strany, že v již vzniklém nebo budoucím sporu z určitého právního vztahu má příslušnost soud nebo soudy některého členského státu, je příslušný soud nebo soudy tohoto státu, pokud tato dohoda není z hlediska své věcné platnosti podle práva tohoto členského státu neplatná. [...]"

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 7 V březnu 2009 společnost Wikingerhof uzavřela se společností Booking.com vzorovou smlouvu, kterou poskytla posledně uvedená a v níž bylo uvedeno zejména následující:
„Všeobecné podmínky
Hoteliér prohlašuje, že obdržel kopii verze 0208 všeobecných podmínek [...] společnosti Booking.com. Tyto podmínky jsou zveřejněny na internetové stránce Booking.com [...]. Hoteliér potvrzuje, že si podmínky přečetl, porozuměl jim a souhlasí s nimi. Tyto podmínky jsou nedílnou součástí této smlouvy [...]"
- 8 Následně společnost Booking.com své všeobecné podmínky dostupné v systému Extranet této společnosti, jehož prostřednictvím lze aktualizovat informace o hotelu a konzultovat údaje o rezervacích, několikrát změnila.
- 9 Společnost Wikingerhof písemně zpochybnila zahrnutí nové verze všeobecných podmínek, o nichž společnost Booking.com dne 25. června 2015 vyrozuměla své smluvní partnery, do smlouvy se společností Booking.com. Společnost Wikingerhof měla za to, že neměla jinou možnost než uvedenou smlouvu uzavřít, z důvodu silného postavení společnosti Booking.com na trhu zprostředkovatelských služeb a platform pro rezervaci ubytování, přestože jsou některé praktiky společnosti Booking.com nespravedlivé, a tedy v rozporu s právem hospodářské soutěže.
- 10 Společnost Wikingerhof podala k Landgericht Kiel (zemský soud v Kielu, Německo) žalobu, kterou se domáhala, aby bylo společnosti Booking.com zakázáno umísťovat na platformě pro rezervaci ubytování vedle ceny uvedené společností Wikingerhof a bez jejího souhlasu poznámku „výhodnější cena“ nebo „snížená cena“, odepírat společnosti Wikingerhof přístup ke kontaktním údajům, které její smluvní partneři na této platformě poskytují, a konečně podmiňovat pořadí hotelu provozovaného společností Wikingerhof ve výsledcích vyhledávání uhrazením poplatku převyšujícího 15 %.

- 11 Společnost Booking.com namítla místní a mezinárodní nepřislušnost Landgericht Kiel (zemský soud v Kielu), jelikož smlouva uzavřená se společností Wikingerhof obsahovala ujednání o příslušnosti, podle kterého jsou k rozhodování sporů vzniklých z této smlouvy místně příslušné soudy v Amsterdamu (Nizozemsko).
- 12 Landgericht Kiel (zemský soud v Kielu) rozhodl, že o žalobě společnosti Wikingerhof nemůže z důvodu místní a mezinárodní nepřislušnosti rozhodnout. Tento rozsudek byl v odvolacím řízení potvrzen rozsudkem Oberlandesgericht Schleswig (vrchní zemský soud Schleswig, Německo), podle kterého příslušnost soudu místa plnění smluvního závazku podle čl. 7 bodu 1 nařízení č. 1215/2012, ani příslušnost soudu místa škodné události ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti podle čl. 7 bodu 2 tohoto nařízení nebyla v projednávané věci dána.
- 13 Společnost Wikingerhof podala proti tomuto rozsudku k Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo) kasační opravný prostředek „Revision“.
- 14 Uvedený soud poznamenává, že otázka případného dopadu ujednání o příslušnosti dovolávaného společností Booking.com na příslušnost německých soudů, na které se obrátila společnost Wikingerhof, nevyvstává, jelikož toto ujednání nebylo platně uzavřeno v souladu s požadavky vyplývajícími z článku 25 nařízení č. 1215/2012.
- 15 V projednávané věci je kasační opravný prostředek „Revision“ odůvodněn skutečností, že odvolací soud pochybil, když měl za to, že žaloba, která byla k němu podána, nespadá do jeho příslušnosti ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012.
- 16 Podle předkládajícího soudu, který odkazuje na rozsudek ze dne 5. července 2018, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-27/17, EU:C:2018:533), spadá žaloba do oblasti deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012, pokud je jejím předmětem uplatnění občanskoprávní odpovědnosti nebo vydání příkazů zakazujících určité jednání, které jsou založeny na skutečnosti, že vytýkané jednání spadá pod zneužití dominantního postavení. Takové zneužití dominantního postavení by mohlo vyplývat z podmínění uzavření smlouvy přijetím nespravedlivých obchodních podmínek.
- 17 Tento soud se domnívá, že věc v původním řízení spadá do oblasti deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012 v rozsahu, v němž společnost Wikingerhof souhlasila s podpisem podmínek dotčené smlouvy, které považuje za nespravedlivé, pouze z důvodu dominantního postavení společnosti Booking.com, a nevyjádřila tedy svůj souhlas svobodně. Spor v původním řízení tak nenastoluje pouze otázku výkladu této smlouvy, ale i otázku, zda uložení určitých smluvních podmínek podnikem, o němž se má za to, že je v dominantním postavení, musí být považováno za zneužívající, a tedy v rozporu s pravidly práva hospodářské soutěže.
- 18 Za těchto podmínek Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba článku 7 bodu 2 [nařízení č. 1215/2012] rozumět tak, že připouští uplatnění příslušnosti podle místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události, v případě žaloby na zdržení se určitého jednání, přichází-li do úvahy, že vytýkané jednání je pokryto smluvními ujednáními, přičemž ale žalobce tvrdí, že se tato ujednání zakládají na zneužití dominantního postavení žalovaného?“

K předběžné otázce

- 19 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 7 bod 2 nařízení č. 1215/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že se vztahuje na žalobu na zdržení se určitého jednání, k němuž došlo v rámci smluvního vztahu mezi žalobcem a žalovaným, která je založena na tvrzení, že žalovaný zneužil dominantní postavení v rozporu s právem hospodářské soutěže.
- 20 Úvodem je třeba připomenout, že v souladu s bodem 34 odůvodnění nařízení č. 1215/2012 toto nařízení ruší a nahrazuje nařízení č. 44/2001, které nahradilo Úmluvu ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, ve znění následných úmluv o přistoupení nových členských států k této úmluvě. Výklad ustanovení posledně uvedených právních nástrojů provedený Soudním dvorem je tudíž platný rovněž pro ustanovení nařízení č. 1215/2012 v případech, kdy tato ustanovení mohou být považována za „rovnocenná“. To platí pro čl. 5 bod 3 uvedené úmluvy a nařízení č. 44/2001 na straně jedné a čl. 7 bod 2 nařízení č. 1215/2012 na straně druhé (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. července 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, bod 22).
- 21 Zatímco čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 stanoví obecnou příslušnost soudů členského státu žalovaného, čl. 7 bod 1 a čl. 7 bod 2 tohoto nařízení stanoví zvláštní příslušnost ve věcech týkajících se smlouvy nebo nároků ze smlouvy a ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti, která žalobci umožňuje podat jeho žalobu u soudů jiných členských států.
- 22 Pokud jde o žaloby spadající do první kategorie, čl. 7 bod 1 uvedeného nařízení umožňuje žalobci obrátit se na soud místa, kde závazek, o nějž se jedná, byl nebo měl být splněn, zatímco v případech žalob spadajících do druhé kategorie čl. 7 bod 2 téhož nařízení stanoví, že tyto žaloby mohou být podány u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události.
- 23 Podle ustálené judikatury Soudního dvora zahrnuje pojem „věci týkající se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti“ ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012 jakýkoliv návrh směřující k určení odpovědnosti žalovaného, který nesouvisí se „smlouvou nebo nároky ze smlouvy“ ve smyslu čl. 7 bodu 1 písm. a) tohoto nařízení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. září 1988, Kalfelis, 189/87, EU:C:1988:459, bod 18, a ze dne 12. září 2018, Löber, C-304/17, EU:C:2018:701, bod 19), a tedy není založen na právním závazku svobodně sjednaném mezi stranami (rozsudek ze dne 20. ledna 2005, Engler, C-27/02, EU:C:2005:33, bod 51).
- 24 V projednávané věci závisí určení příslušnosti soudu, na který se obrátila společnost Wikingerhof, k rozhodnutí věci v původním řízení právě na rozlišení, které je třeba provést mezi oblastí deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012 a oblastí smlouvy nebo nároků ze smlouvy ve smyslu čl. 7 bodu 1 písm. a) tohoto nařízení. Z předkládacího rozhodnutí totiž vyplývá, že pokud by se návrh podaný společností Wikingerhof měl týkat smlouvy nebo nároků ze smlouvy, a mohl být tudíž podán v místě, kde závazek, o nějž se jedná, byl nebo měl být splněn, soud, k němuž byl tento návrh podán, by nebyl příslušný o něm rozhodnout.
- 25 Podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být obě pravidla zvláštní příslušnosti stanovená v uvedených ustanoveních vykládána autonomně s odkazem na systematiku a cíle nařízení č. 1215/2012, aby bylo zajištěno jeho jednotné používání ve všech členských státech (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. září 1988, Kalfelis, 189/87, EU:C:1988:459, bod 16; ze dne 17. září 2002, Tacconi, C-334/00, EU:C:2002:499, bod 19 a ze dne 18. července 2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, bod 27). Tento požadavek, který platí zejména pro vymezení příslušných oblastí působnosti obou těchto pravidel, znamená, že pojmy „smlouva nebo nároky ze smlouvy“ a „věci týkající se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti“ nelze chápat jako odkaz na kvalifikaci právního vztahu dotčeného v řízení před vnitrostátním soudem příslušným vnitrostátním právem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2014, Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, bod 18).

- 26 Pokud jde zaprvé o systematiku nařízení č. 1215/2012, tato spočívá na obecném pravidle příslušnosti soudů členského státu, v němž má žalovaný bydliště, zatímco pravidla pro určení zvláštní příslušnosti stanovená zvláště v článku 7 tohoto nařízení se od tohoto obecného pravidla odchyľují a jako taková musí být vykládána restriktivně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 1988, Kalfelis, 189/87, EU:C:1988:459, bod 19) a v rámci použití tohoto nařízení se vzájemně vylučují.
- 27 Zároveň, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 87 svého stanoviska, se uvedená systematika vyznačuje možností žalobce dovolávat se některého z pravidel pro určení zvláštní příslušnosti stanovených uvedeným nařízením.
- 28 Pokud jde zadruhé o cíle nařízení č. 1215/2012, z bodu 16 odůvodnění tohoto nařízení vyplývá, že pravidla pro určení zvláštní příslušnosti, kterých se žalobce může dovolávat na základě jednak čl. 7 bodu 1 uvedeného nařízení a jednak čl. 7 bodu 2 tohoto nařízení, byla zavedena s ohledem na existenci zvláště úzké vazby mezi žalobou a soudem, který může přistoupit k jejímu projednání, nebo za účelem usnadnění řádného výkonu spravedlnosti, v oblastech spadajících do působnosti uvedených ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2018, Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, bod 36).
- 29 Je tedy třeba mít za to, že použitelnost buď čl. 7 bodu 1 nařízení č. 1215/2012, nebo čl. 7 bodu 2 tohoto nařízení závisí jednak na rozhodnutí žalobce, zda se bude dovolávat jednoho z těchto pravidel pro určení zvláštní příslušnosti, a jednak na přezkumu zvláštních podmínek stanovených těmito ustanoveními soudem, u kterého byl návrh podán.
- 30 V tomto ohledu, pokud se žalobce dovolává jednoho z uvedených pravidel, je nezbytné, aby soud, u kterého byl návrh podán, ověřil, zda nároky žalobce mají nezávisle na jejich kvalifikaci ve vnitrostátním právu smluvní, či naopak delikt ní nebo kvazidelikt ní povahu ve smyslu uvedeného nařízení.
- 31 Jak zvláště uvedl generální advokát v bodě 90 svého stanoviska, soud, u kterého byl podán návrh v rámci sporu mezi smluvními stranami, musí tento návrh podřadit pod oblast „smlouvy nebo nároků ze smlouvy“ ve smyslu čl. 7 bodu 1 nařízení č. 1215/2012, nebo oblast „delikt ní nebo kvazidelikt ní odpovědnosti“ ve smyslu čl. 7 bodu 2 tohoto nařízení podle toho, zda je jeho základem závazek „smluvní“, nebo závazek „z delikt ní nebo kvazidelikt ní odpovědnosti“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2014, Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, bod 26).
- 32 Žaloba tedy spadá pod oblast „smlouvy nebo nároků ze smlouvy“ ve smyslu čl. 7 bodu 1 písm. a) nařízení č. 1215/2012, pokud se jeví, že je výklad smlouvy mezi žalovaným a žalobcem nezbytný k prokázání dovolené, či naopak nedovolené povahy jednání, které žalobce vytýká žalovanému (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2014, Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, bod 25). Takovým případem je zejména žaloba založená na smluvních ustanoveních nebo právních pravidlech, která jsou na základě této smlouvy použitelná (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. září 2015, Holterman Ferho Exploitatie a další, C-47/14, EU:C:2015:574, bod 53, a ze dne 15. června 2017, Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, body 30 až 33).
- 33 Naproti tomu, pokud se žalobce ve své žalobě dovolává pravidel delikt ní nebo kvazidelikt ní odpovědnosti, a sice porušení povinnosti stanovené zákonem, a pokud se za účelem posouzení dovolené nebo nedovolené povahy jednání vytýkaného žalovanému nejeví jako nezbytné zkoumat obsah smlouvy uzavřené s tímto žalovaným a uvedená povinnost je žalovanému uložena nezávisle na této smlouvě, spadá základ žaloby do oblasti delikt ní nebo kvazidelikt ní odpovědnosti ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012.
- 34 V projednávané věci se společnost Wikingerhof ve své žalobě dovolává porušení německého práva hospodářské soutěže, které stanoví obecný zákaz zneužití dominantního postavení, nezávislý na jakékoli smlouvě nebo dobrovolném závazku. Konkrétně má tato společnost za to, že neměla jinou

možnost než dotčenou smlouvu uzavřít a nést důsledky pozdějších změn všeobecných podmínek společnosti Booking.com z důvodu jejího silného postavení na relevantním trhu, přestože jsou některé praktiky společnosti Booking.com nespravedlivé.

- 35 Jádrem věci v původním řízení tak je právní otázka, zda společnost Booking.com zneužila dominantní postavení ve smyslu uvedeného práva hospodářské soutěže. Jak přitom uvedl generální advokát v bodech 122 a 123 svého stanoviska, pro určení dovolené či nedovolené povahy praktik vytýkaných společnosti Booking.com z hlediska tohoto práva není třeba vykládat smlouvu zavazující účastníky původního řízení, neboť takový výklad je nezbytný nanejvýše k prokázání existence uvedených praktik.
- 36 Je tedy třeba mít za to, že s výhradou ověření předkládajícím soudem spadá žaloba společnosti Wikingerhof v rozsahu, v němž je založena na zákonné povinnosti zdržet se jakéhokoli zneužití dominantního postavení, do oblasti deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti ve smyslu čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012.
- 37 Tento výklad je v souladu s cíli blízkosti a řádného výkonu spravedlnosti sledovanými tímto nařízením, uvedenými v bodě 16 odůvodnění tohoto nařízení a připomenutými v bodě 28 tohoto rozsudku. Soud příslušný na základě čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012, a sice za okolností dotčených ve věci v původním řízení soud místa trhu dotčeného tvrzeným protisoutěžním jednáním, je totiž nejlépe schopen rozhodnout o hlavní otázce opodstatněnosti tohoto tvrzení, a to zejména pokud jde o shromažďování a hodnocení v tomto ohledu relevantních důkazů (obdobně viz rozsudky ze dne 29. července 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, bod 34, a ze dne 9. července 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, bod 38).
- 38 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět, že čl. 7 bod 2 nařízení č. 1215/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že se vztahuje na žalobu na zdržení se určitého jednání, k němuž došlo v rámci smluvního vztahu mezi žalobcem a žalovaným, která je založena na tvrzení, že žalovaný zneužil dominantního postavení v rozporu s právem hospodářské soutěže.

K nákladům řízení

- 39 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 7 bod 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že se vztahuje na žalobu na zdržení se určitého jednání, k němuž došlo v rámci smluvního vztahu mezi žalobcem a žalovaným, která je založena na tvrzení, že žalovaný zneužil dominantního postavení v rozporu s právem hospodářské soutěže.

Podpisy